

Tôi Sẽ Là Tôi Thôi...

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

(Phần 1)

Trong đời, tôi rất sợ bất cứ cái gì có liên quan đến... thi! Tôi cũng không hiểu tại sao người ta vô cớ lại nói là "thi cử" mà không nói là "Cử thi", nếu gọi như vậy thì có phải là vẹo vọ cả đôi đường cho những người như tôi! Ít ra thì tôi cũng còn có cớ mà nói rằng "Đấy! Người ta bảo cử thi có nghĩa là kiêng thi, mà đã kiêng thi còn thi làm gì cho... xúi quẩy!". Nhưng ngôn ngữ vốn đã vậy nên tôi chả có cách nào khác để mà tránh nó, nên dù không thích, tôi cũng ngậm ngùi đối mặt với cái sự thi vài lần. Đầu tiên là thi tốt nghiệp... tiểu học! Hành trình để chuẩn bị bước vào lớp đệ thất của tôi "gian nan" không thể nào kể xiết, mẹ tôi là người đồng hành với tôi trên từng cây số đoạn trường, vì lo tôi ôn luyện quá sức mà tổn hao sức khỏe nên bà tuyển không biết bao nhiêu là loại đậu đem về tẩm bổ cho tôi, nhân thể lấy cái hên từ chữ "đậu". Thế là đậu đỏ, đậu nành, đậu xanh, đậu ngự tôi ăn tuốt luốt mấy chục loại đậu nên yên chí lớn chữ rớt đưng hòng còn chỗ chen vô.

Đến ngày, khu vực thi dù giám thị đi qua đi lại dòm dòm, ngó ngó tôi cũng chẳng lo gì sất. Tôi làm bài một mạch là xong, chắc ăn như một với một là ba rồi. Chưa kịp rời bàn thì từ ngoài cửa sổ phía sau lớp ai đó bắn vèo vào một tờ giấy, tôi tò mò nhặt lên vừa mới mở tờ giấy chưa kịp đọc thì tôi bị bắt quả tang! Thế là tôi bị trân trọng mời ra khỏi phòng thi và không cần phải hỏi, sau đó kết quả số phận của tôi ra sao cũng biết rồi. Cuộc thi đầu tiên trong đời tôi bị trượt vô chuỗi. Tôi ngờ rằng trong các loại đậu mẹ cho tôi ăn có nhằm một loại là Đậu-Phải-Cành-Mềm nên tôi lộn cổ thẳng vô một trường tư thực thay vì trường công như các bạn bè của tôi. Tiếp đó tôi vẫn ba chìm bảy nổi thi với chả cử, có lẽ vì yêu mến chiếc bàn lớp cũ nên cứ hai năm tôi mới nở lòng từ giã nó để lên lớp trên. Mẹ tôi bực quá nói "Học dốt quá thì thôi nghỉ học ở nhà tập nấu cơm, nội trợ cho quen việc bếp núc đi, con gái học cho lắm cũng chỉ để viết thư cho... mèo thôi!". biết làm sao được, thực ra tôi rất muốn mình... thông minh để không phụ lòng cha mẹ, nhưng chữ nghĩa tại nó không chịu ở trong đầu tôi chứ nào phải tôi không cho nó ở!

Nhắc lại việc mẹ tôi mắng! Nói câu gì không nói lại nói câu "... học cho lắm cũng chỉ để viết thư cho mèo...", nên câu này ám ảnh vào trí nhớ khiến tôi suy nghĩ mãi đến chữ "mèo". Mèo là gì? Tất nhiên không phải là con mèo tam thể suốt ngày lười biếng nằm khoanh ngay bực cửa nhà chỉ chờ dịp để ỏng ẹo mỗi khi có ai đưa tay vuốt vào bộ lông mượt êm của nó. Tôi nghiền ngẫm và hiểu rằng mèo phải là một thứ gì đó quan trọng lắm với con người để đến nỗi có học cho nhiều vào thì (trước hết) cũng chỉ để viết thư cho "nó" thôi.

Hết lòng khám phá điều gì người ta sẽ đạt được điều đó! Cuối cùng tôi cũng biết khi một hôm tôi nghe bác hàng xóm ngấm nghĩa anh con trai của mình rồi buột miệng:

- Đạo này mày cứ hay cười mím chi một mình, tóc tai còn xức dầu dừa láng mượt, có mèo rồi hả con? Rồi thím lảng giềng khác quờ con gái:

- Tự nhiên mày chứng chặc hẳn ra, một ngày mấy sắc áo. Chắc có mèo rồi chứ gì?

Và trong một đoạn vọng cổ, tôi nghe chú Văn Hường diễn tả nỗi nhớ:

- ... nhớ em như tết nhớ bánh chưng, hừng đông nhớ rượu, nửa đêm nhớ mèo...

Tôi vỗ tay vào trán la lên "Tôi hiểu ra rồi!". Như vậy "mèo" đích thị là tên gọi để chỉ một người được yêu thương, là hai người dựng khác họ như ba với má tôi. Vậy có mèo, có nghĩa là có người yêu sẽ giúp người ta biết trau chuốt nhan sắc của họ hơn và dĩ nhiên ở nhiều phương diện khác, họ cũng sẽ hoàn thiện hơn, chứ đâu có gì là xấu... Nhưng với tôi lại khác, từ khi mẹ tôi kết thúc cuộc đời học sinh thơ mộng của tôi bằng câu "... học cho lắm cũng chỉ để viết thư cho mèo..." thời gian thấm thoát cứ đi qua mà việc ấy vẫn không xảy ra dù tôi đã đến tuổi cập kê. Trong khi bạn bè của tôi ai cũng có một mảnh tình vắt vai để đêm nằm thao thức nhớ nhung thì tôi vẫn không lọt được vào mắt xanh của ai để mà có cơ hội... viết thư! Không phải là tôi thiếu những cuộc gặp gỡ, tiếp xúc với bạn khác phái, nhưng tôi không hiểu tại sao chỉ qua vài câu chuyện là họ tìm cách lảng đi, hoặc tiếp tục thì họ cũng lơ là có vẻ không nghe tôi nói. Tôi phải gây sự chú ý bằng cách cười thật to, nói thật lớn và nếu vẫn không khiến họ quay lại nhìn thì tôi sẽ tìm cách chen ngang vào câu chuyện họ đang nói với nhau, nhưng cuối cùng tôi chỉ nhận ở họ cái cau mày, lắc đầu rồi im lặng...

Nhưng phận tôi sao mà hẩm hiu được, vì tôi còn con Mận, con Đào, thằng Vui, thằng Tốt. Tụi nó là bạn học cũ của tôi, tụi nó rất có tình nghĩa. Con Mận nói:

- Tụi mình là bạn với nhau, dù lúc còn đi học mày luôn đội sổ không theo kịp tụi tao thì cũng là học cùng thầy, cùng lớp. Tụi tao không phân biệt nên rất thương mày...

Con Đào an ủi tôi:

- ... mấy người kia nói mày ăn nói vô duyên. Nồi nào thì úp vung đó, bộ trên đời này không có ai vô duyên để hợp với mày? Chắc chắn có ngày sẽ gặp, chỉ là chưa đến lúc thôi. Cứ lo bò trắng răng...

Thằng Vui trấn an tôi:

- Mày yên tâm không sợ ế, sau này nếu tao không tìm được ai là người thích hợp, thì tao sẽ cưới mày...

Thằng Tốt gợi ý:

- Sách luôn cho ta những điều hay, mày nên dành thời gian đọc nhiều sách để học hỏi. Dần dà đầu óc cũng mở mang ra, mày sẽ biết cách làm sao cho mình tốt hơn khi đã tiếp xúc nhiều với kiến thức của nhân loại.

Vì tôi là người biết lắng nghe lời góp ý của người khác nên tôi thực hiện ngay theo lời các bạn thân mến của tôi. Tôi ra quầy sách đầu tiên là thuê truyện chường về đọc ngẫu nhiên mong học hỏi từ sách như lời khuyên của bạn. Tôi ráng học những câu đối thoại của các nhân vật trong đó để áp dụng khi gặp trường hợp tương tự. Rồi tôi cũng có vài đối thay nhờ... sách! Nhưng con Mận phản đối:

- Đạo này mày dùng ngôn ngữ thấy kỳ kỳ sao ấy. Cái gì mà bỗng cô nương với tại hạ rồi còn đòi điểm huyết... Tôi thay truyện chường bằng truyện trinh thám, lại ghi nhớ những điều mà tôi thấy đáng nhớ. Tôi kể lại những gì xảy ra quanh tôi;

- ... tao thấy có một anh chàng mới xuất hiện, hình tung rất khả nghi không biết có phải là học trò không? Cần phải theo dõi rồi mới kết luận được, hôm qua hấn hát bài gì đó hay lắm, tao đang điều tra xem đó là bài gì...

Con Đào lắc đầu ngao ngán khi nghe tôi nói chuyện:

- ... Cứ vẩn vẩn là có một anh chàng mới đến thuê nhà trọ gần nhà mày, chưa biết anh ta là người thế nào, chứ phải rắc rối suy diễn làm gì rồi điều tra với lại theo dõi...

Tôi không đọc truyện trinh thám nữa mà chuyển sang truyện... ma! Lần này thì các bạn của tôi không dám bèn mắng đến nhà tôi ban đêm vì tụi nó nói nghe tôi nói chuyện cứ tưởng đang lạc vào nghĩa địa. Trời ạ! Thế thì tôi sẽ là tôi thôi với những cái mà ai đó cho là nói chuyện vô duyên! Trời sinh sao để vậy, tôi có cố thành... người khác cũng không xong.

OoO

Vỹ! Tên gã con trai mới đến làm hàng xóm của tôi chồm qua hàng rào đưa cho tôi một tờ giấy, tự nhiên nói:

- Lan này! Đây là bài Gởi gió cho mấy ngàn bay tui chép dùm cho nè, Lan hát hay lắm nhưng sai lời từm lum.

- Tui thích hát sai cho nó đặc biệt mà, sao có người tốt chép dùm... (Rồi tôi đưa tay đón lấy tờ giấy chứ ngu gì không nhận)

- Lan vui tính quá... (hấn cười nhận xét trước khi quay lưng)

... thời gian thấm thoát thoi đưa, Vỹ lại chồm qua hàng rào đưa cho tôi một tờ giấy. Lần này thì không tự nhiên như lần trước:

- ... ơ... ơ... Lan! Cho tui gởi cái này!

- Gì vậy? (Tôi nhướng mắt nhìn tờ giấy trên tay Vỹ)

Vỹ đưa tay gãi gãi đầu không nhìn tôi, ngập ngừng:

- Thì... thì nhận đi, chút nữa xem rồi biết.

Tôi đưa tay ra đợi:

- Thì đưa đây.

Vỹ thả tờ giấy vào tay tôi rồi quay lưng chạy nhanh vào nhà. Tôi cũng vội vàng trở vào để xem hấn viết cái gì. "... từ hôm đến đây làm hàng xóm của Lan, tui rất muốn xin làm bạn với Lan mà sợ Lan không chấp nhận. Hôm nay sau mấy đêm suy nghĩ, tui quyết định viết đôi dòng gởi đến Lan, mong Lan đừng từ chối tấm chân tình này. Tui xin thành thật nói rằng tui rất mến Lan... được làm bạn với Lan chắc là tui hạnh diện lắm... "

Tôi đứng ngớ ra mấy giây! Hồng lẽ đây là người vô duyên mà các bạn tôi nói chắc chắn có ngày tôi sẽ gặp, đã xuất hiện rồi sao?...

Hồ Thụy Mỹ Hạnh